

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL
1B^e kamer,

zetelend in burgerlijke zaken,
na beraad, wijst volgend arrest:

Nr.:

A.R. Nr.: 2010/AR/1029

Rep. nr.: 2013/ 7809

INZAKE VAN:

1. **DE GEWESTELIJK STEDEBOUWKUNDIGE INSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Oost-Vlaanderen, met kantoor te 9000 GENT, Gebr. Van Eyckstraat 4-6, appellante,

Eindarrest

van 22-10-2013

v vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat te

loco

TEGEN:

1. _____ landbouwkundig ingenieur, en zijn echtgenote
2. _____ landbouwster, samenwonende te
geïntimeerden,

v vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

I. Voorwerp van het hoger beroep

1. Bij verzoekschrift ingediend ter griffie van het hof van beroep te Gent op 30 november 2006 heeft appellant hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 31 oktober 2006.

2. Bij arrest van 2 oktober 2007 heeft het hof van beroep te Gent dit hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

3. Tegen dat arrest heeft appellant cassatieberoep ingesteld.

Bij arrest van 14 januari 2010 heeft het Hof van Cassatie het bestreden arrest vernietigd, en de zaak naar het hof van beroep te Brussel verwezen.

Op 12 april 2010 heeft appellant dit arrest aan geïntimeerden betekend, en hen gedagvaard voor het hof van beroep te Brussel.

Aldus dient uitspraak te worden gedaan over het hoger beroep van appellant tegen voormeld vonnis.

II. Procedurevoorgaanden

4. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 18 januari 2005 - hierna ook het vonnis van de dwangsomrechter genoemd - wordt geïntimeerden het bevel opgelegd tot herstel in de oorspronkelijke toestand van onroerende goederen *"binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden"*.

Voorts zegt dit vonnis "voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie en (appellant) door (geïntimeerden) een dwangsom verbeurd zal worden van 500 EUR per dag vertraging in de nakoming van deze bevelen".

5. Door het verstrijken van de termijn voor hoger beroep in strafzaken is dit vonnis in kracht van gewijsde gegaan vijftien dagen na de uitspraak, op 2 februari 2005.

6. Dit vonnis werd betekend aan geïntimeerden op 5 oktober 2005.

7. Op 22 maart 2006 heeft appellant aan geïntimeerden een bevel tot betalen betekend voor dwangsommen verbeurd van 6 oktober 2005 tot 20 maart 2006.

8. Op 6 april 2006 hebben geïntimeerden appellant gedagvaard voor de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent in verzet tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006.

Bij vonnis van 2 mei 2006 heeft de beslagrechter het verzet van geïntimeerden ingewilligd, en voor recht gezegd dat de bij bevel tot betalen van 22 maart 2006 ingevorderde dwangsommen niet verschuldigd zijn.

9. Tegen het vonnis van 2 mei 2006, dat bij verstek van appellant is gewezen, heeft appellant verzet ingesteld bij dagvaarding aan geïntimeerden betekend op 30 mei 2006. Hij vorderde om het vonnis van 2 mei 2006 te vernietigen en om het verzet van geïntimeerden tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 te verwerpen.

In het thans in hoger beroep aangevochten vonnis van 31 oktober 2006 werd het verzet van appellant tegen het verstekvonnis verworpen. Aldus bleef het bevel tot betalen van 22 maart 2006 zonder gevolg, op grond van de overweging dat geen dwangsommen verschuldigd waren voor de periode van 6 oktober 2005 tot 20 maart 2006.

III. Beoordeling

10. Appellant vraagt het verzet van geïntimeerde tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 ongegrond te verklaren.

Geïntimeerden voeren drie grieven aan tegen dit bevel tot betalen.

11. Geïntimeerden doen na cassatie voor het eerst gelden dat het bevel tot betalen van 22 maart 2006 niet alleen door appellant maar ook door het openbaar ministerie betekend had moeten worden, op grond van de overweging dat beiden tezamen moeten optreden om de verbeurde dwangsommen ten uitvoer te leggen. Zij verwijzen naar de boven aangehaalde bewoordingen van het vonnis van de dwangsomrechter: *"zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie en (appellant) door (geïntimeerden) een dwangsom zal worden verbeurd van 500 EUR per dag vertraging in de nakoming van deze bevelen"*.

12. Deze grief moet worden verworpen.

De dwangsom, eenmaal verbeurd, komt ten volle toe aan de partij die de veroordeling heeft verkregen (art. 1385^{quater} Ger.W.).

In het vonnis van de dwangsomrechter wordt vastgesteld dat de veroordeling tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt gevorderd door appellant. Appellant is aldus degene die de (hoofd)veroordeling heeft verkregen.

De opgelegde dwangsom is accessoir bij de veroordeling tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. Blijgevolg komt zij ten volle toe aan appellant.

13. Hetgeen in het vorige randnummer is overwogen en beslist, is niet in strijd met de bewoordingen van het vonnis van de dwangsomrechter waarop geïntimeerden zich beroepen.

In het geciteerde gedeelte van het dispositief (evenals in randnummer 40 van het overwegende gedeelte) heeft de dwangsomrechter immers tot uitdrukking gebracht dat zowel het openbaar ministerie als appellant bij hem de vordering hadden ingesteld die ertoe strekt dat geïntimeerden bij vertraging in de uitvoering van het bevel tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand dwangsommen zouden verbeuren. Dit blijkt uit de woorden "op vordering van het openbaar ministerie en (appellant)". In randnummer 40 van het overwegende gedeelte wordt vermeld dat zowel de ene als de andere het opleggen van een dwangsom hadden gevorderd. Dit blijkt voorts uit de woorden "een dwangsom zal verbeurd worden", die aangeven dat hun vordering strekt tot veroordeling tot betaling van een dwangsom, veroordeling op te leggen door de dwangsomrechter.

De dwangsomrechter heeft niet tot uitdrukking gebracht dat het openbaar ministerie en appellant tezamen dienden op te treden om de dwangsom te innen en, in voorkomend geval, ten uitvoer te leggen. Het verbeuren van een dwangsom (dit is, het verschuldigd zijn ervan) gebeurt immers krachtens en overeenkomstig de bewoordingen van het vonnis van de

dwangsomrechter (zie art. 1385quater, eerste lid Ger.W.), zonder dat enige handeling vereist is van de partij die de veroordeling heeft verkregen. De handelingen die achteraf worden gesteld door de partij die de veroordeling heeft verkregen om effectief betaling van de dwangsom te bekomen door deze ten uitvoer te leggen, betreffen niet het eerdere verbeuren van de dwangsom als dusdanig. Over inning of tenuitvoerlegging van verbeurde dwangsommen spreekt de dwangsomrechter niet, wellicht om de eenvoudige reden dat de wettelijke bepalingen die de dwangsom beheersen voorschrijven dat het aan de partij is die de hoofdveroordeling (bevel tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand) heeft verkregen dat de dwangsom ten volle toekomt, en deze regel geen herhaling behoefde in het vonnis van de dwangsomrechter.

Waar de dwangsomrechter niet alleen de vordering van appellant tot betaling van een dwangsom, maar ook deze van het openbaar ministerie met hetzelfde voorwerp formeel gezien inwilligt, betreft het, ten aanzien van de mogelijkheid om de dwangsommen ten uitvoer te leggen, een overtollige veroordeling ten voordele van het openbaar ministerie. De veroordeling tot betaling van een dwangsom ten voordele van de partij die de hoofdveroordeling heeft verkregen, appellant dus, volstaat immers met het oog op de tenuitvoerlegging van de opgelegde dwangsommen.

14. Volgens de eerste rechter kon de dwangsom niet verbeurd worden vooraleer zes maanden verstreken waren na de datum van betekening van het vonnis van de dwangsomrechter op 5 oktober 2005. Geïntimeerde vraagt de bevestiging van het vonnis van de eerste rechter. Aldus voeren zij een tweede grief aan tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006.

15. Waar de beslissing van de eerste rechter naar recht verantwoord kon zijn in 2006, toen de eerste rechter uitspraak deed, is dat vandaag, na recentere verduidelijkende rechtspraak van het Benelux Gerechtshof en van het Hof van Cassatie, niet meer het geval.

16. De dwangsomrechter heeft het verbeuren van de dwangsom afhankelijk gemaakt van het verstrijken van een uitvoeringstermijn van zes maanden te rekenen van de dag waarop zijn vonnis in kracht van gewijsde is gegaan. Die termijn van zes maanden is verstreken op 2 augustus 2006. Voor of op die datum kon geen dwangsom verbeurd zijn. Dit geeft in voorliggende zaak geen probleem, aangezien de dwangsommen pas worden ingevorderd vanaf 6 oktober 2006.

Naast het verstrijken van de uitvoeringstermijn, is, opdat dwangsommen verbeurd kunnen zijn, tevens vereist dat het vonnis van de dwangsomrechter aan de schuldenaar(s) betekend is (art. 1385bis, derde lid Ger.W.). Dit is gebeurd op 5 oktober 2006.

De dwangsomrechter kan bepalen dat de veroordeelde pas na verloop van een zekere termijn dwangsommen zal kunnen verbeuren (art. 1385bis, vierde lid Ger.W.). In de voorliggende zaak heeft de dwangsomrechter evenwel geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zo'n respijttermijn toe te kennen.

17. De tweede grief van geïntimeerden tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 is ongegrond.

De dwangsom is dan ook verbeurd vanaf de dag die volgt op de betekening van het vonnis, dus vanaf 6 oktober 2005. Er zijn dwangsommen verbeurd in de periode van 6 oktober 2005 tot 20 maart 2006, en deze zijn verschuldigd zoals wordt gevorderd in het bevel tot betalen van 22 maart 2006.

18. Geïntimeerden doen nog gelden, met een derde grief tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006, dat het verbeuren van de dwangsommen in kwestie in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Uit de ontwikkeling van dit middel blijkt dat geïntimeerden in werkelijkheid opkomen tegen het ten uitvoer leggen van de dwangsommen.

19. Geïntimeerden beroepen zich op volgende feiten:

- Geïntimeerden beschikten over regularisatievergunningen waartegen administratief beroep hangende was.
- Appellant heeft geïntimeerden nooit gecontacteerd met de vraag of zij bereid waren het vonnis vrijwillig uit te voeren.
- Appellant heeft de betekening opzettelijk uitgesteld tot na het verstrijken van de uitvoeringstermijn, om te vermijden dat de plaats in de oorspronkelijke toestand zou worden hersteld vooraleer de dwangsom kon verbeuren.
- Appellant heeft gepoogd om ook dwangsommen voor de periode van 3 augustus 2006 tot 6 oktober 2006 in te vorderen.
- Nadat het vonnis reeds was uitgevoerd, zet appellant niettemin de tenuitvoerlegging van verbeurde dwangsommen voort.

20. Geen van deze feiten kan appellant ten grieve worden geduid, en zeker niet op een wijze die tot gevolg heeft dat de dwangsommen niet tenuitvoergelegd mogen worden:

- De tenuitvoerlegging van de dwangsommen verbeurd van 6 oktober 2005 tot 20 maart 2006 is verlopen zonder misleiding van geïntimeerden. Zij hadden de gelegenheid om het bevel tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand zelf uit te voeren binnen de uitvoeringstermijn. Dat dwangsommen verbeurd werden vanaf de dag na deze van de betekening van het vonnis, die plaats vond buiten de uitvoeringstermijn, is de toepassing van het dwangsomrecht, waarop appellant zich mocht beroepen.
- De administratieve procedures hadden geen schorsende werking ten aanzien van de uitvoerbaarheid van het vonnis. Overigens bleek administratief beroep uiteindelijk succesvol, daar de regularisatievergunningen vernietigd werden.

- Waar appellant in de akte van betekening van het vonnis van 5 oktober 2005 vermeldt dat dwangsommen verbeurd zijn vanaf 2 augustus 2008, heeft deze vergissing geen verder gevolg gehad, nu in het bevel tot betalen van 22 maart 2006 alleen dwangsommen ingevorderd worden vanaf de juiste aanvangsdatum van de relevante periode, namelijk 6 oktober 2005.

-Dwangsommen verbeurd vooraleer het vonnis is uitgevoerd blijven verschuldigd en mogen worden ten uitvoer gelegd, al is het vonnis intussen uitgevoerd.

Appellant kan geen onzorgvuldigheid, laat staan misbruik, bij de tenuitvoerlegging van de dwangsommen verbeurd in de periode van 6 oktober 2005 tot 20 maart 2006 worden verweten.

Ook de derde grief tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 is ongegrond.

21. Besluit. Het verzet van geïntimeerden tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 kan niet gegrond worden bevonden op grond van één van de drie grieven die geïntimeerden thans in beroep aanvoeren. De eerste rechter heeft de tweede grief onterecht gegrond bevonden. De eerste en de derde grief zijn eveneens ongegrond.

Het verzet van geïntimeerden tegen het bevel tot betalen van appellant van 22 maart 2006 is ongegrond.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Rechtsprekend na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

Vernietigt het vonnis van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 31 oktober 2006,

Opnieuw uitspraak doende,

Verklaart het verzet van appellant tegen het verstekvonnis van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 2 mei 2006 ontvankelijk en gegrond,

Vernietigt dit verstekvonnis, en opnieuw uitspraak doende,

Verklaart het verzet van geïntimeerden tegen het bevel tot betalen van 22 maart 2006 ontvankelijk doch ongegrond,

Veroordeelt geïntimeerden tot betaling van de gerechtskosten, deze van appellante begroot als volgt:

- dagvaarding verzet:	225,18 euro
- rechtsplegingsvergoeding verzet:	242,94 euro
- rolrecht hoger beroep:	186,00 euro
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	485,87 euro
- uitgavenvergoeding:	60,73 euro
- expeditie:	48,30 euro
- dagvaarding na cassatie:	494,72 euro
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	1 320,00 euro
Totaal:	3 063,74 euro

*****

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de kamer 1B van het hof van beroep te Brussel op 22 oktober 2013,

Waar aanwezig waren:

-
-

Alleenzittend raadsheer,
Griffier.